

"Mă mișc între Dumnezeu și neamul meu" (Povești/198)

Curierul ARMATEI

Anul VII nr. 6(170) • 31 martie 2005 • 12 pagini • 5500 lei

ACTUALITATE

Președintele Băsescu a vizitat Irakul și Afganistanul VIZITĂ SURPRIZĂ

Duminică, 27 martie, președintele Traian BĂSESCU a efectuat o vizită surpriză în Irak, el devenind primul șef al statului român care, după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, vizitează trupele române aflate într-o zonă de război.

KAKI 100%

Geniții de la Al Hillah Ce simte, ce gândește și ce-și dorește soldatul

După sosirea la Al Hillah și după acomodarea cu genișii noștri din câmpul "Charlie" am stat de vorbă și cu, de-acum renumiții frați, Ionuț și Gabriel TOMA.

Diferenți, ficic, din toate punctele de vedere, ei au fost sarava și piperele întregii perioade.

DIN LUMEA MILITARĂ

Primul război ruso - ocean: 1994 - 1996 LUPTELE DIN GROZNII - ÎNVĂȚĂMINTE

Când au făcut planificarea pentru operația de intervenție în Cecenia, forțele rusești au făcut câteva presupuneri inoventive. Prima a fost aceea că forțele cecene nu vor rezista fizic și psihologic concentrații mari de forțe rusești. Rușii au câștigat astfel în 1998 în fosta Cechestovacie și au câștigat greșit că aceeași performanțe le vor avea și în Cecenia.

UNIVERS SPIRITUAL

La deosecolonii Poeziei sau VEGHEA ÎNGERULUI LA MĂRGINE DE YERS

Sfârșit de februarie. O zi mohorâtă și castriguoasă în a cărei după-amiază suntem adunați la Cenaclul Scriitorilor Militari, așteptând-o pe Alexandra care tocmai a coborât din Cîmpulungul Bucovinei cu prima ei carte.

Pagina 10

Evoluție, medienă și descoperiri

De la Homo Erectus, la disparițiile din deșert

Recunoștință și speranță

"Urmare a adresa înaintată de către unitatea noastră la data de 2 martie 2005, cu privire la cazul social de sănătate al colegiului nostru m.m. Vasile TIMOFTE, vă rog să ne permiteți să vă mulțumim pentru implicarea dumneavoastră în această campanie de ajutorare materială, fără de care nu exista nici o speranță pentru acest om, care a muncit alături de noi timp de 23 de ani.

Efortul material făcut de fiecare dintre noi a dat noi speranțe de viață m.m. TIMOFTE și celor dragi dumnealui, și nu dorește nimănui să treacă prin calvarul bolii sale.

(...) Gestul făcut ne-a adus aminte că suntem adevărați camarazi atunci când unul dintre noi are nevoie de ajutorul celorlalți.

Vă mulțumim!

Accastă scrisoare a fost semnată în numele domnului TIMOFTE și al colegiilor acestuia de

către comandantul batalionului logistic al Brigăzii 8 Artilerie Mixtă și exprimă mulțumirea, dar și speranța că totul se va rezolva cu bine.

Toți oamenii din Comandamentul Corpului 1 Armată Teritorială și unitățile subordonate au contribuit cu o anumită sumă, în funcție de posibilitățile și de "darea de mână" a fiecăruia, atât pentru acest caz, cât și pentru altele. Din pușin se face mult și ne bucurăm atunci când aflăm că am salvat viața unui camarad.

Noi, militarii ne ajutam așa cum putem, mai ales atunci când nu mai există o altă speranță, cu toate că articolul 9 (lit. b) al Legii 80/95 (cu modificările ulterioare) prevede că militarii și membrii familiilor lor beneficiază gratuit de asistență medicală, tratament, medicamente etc. și ar trebui să fie prima și cea mai mare speranță. În baza acestui articol și al cotizației la C.A.S.S. - de 6,5%

- pe care toți militarii o achităm lună de lună, ca buni contribuabili - și ca suntem C.A.S.A.O.P.S.N.A.J. ar trebui să fie prima instituție la care să se apeleze și abia, apoi, la ajutorul celorlalți colegi. Făcându-se acest lucru, nu s-ar mai întreba niciun "De ce mi plătesc C.A.S.S.-ul, dacă nici după ani buni de cotizat nu s-ar onorează gratuit, măcar rețetele pentru aduși, iar când mergi la spitalul militar, ești tratat cu indiferență?" și totuși lumea ar fi bucurată.

Gândind că nu mai este foarte mult până când cei ce se ocupă de sistemul de asistență medicală din Armată vor fi mai sensibili la nevoile noastre, ale celor care ne plătim la timp datoria, și până când ei vor fi primii care sar în ajutorul bolnavilor noștri, nu ne rămâne decât să sperăm și să ne rugăm la Dumnezeu să nu ne îmbolnăvim.

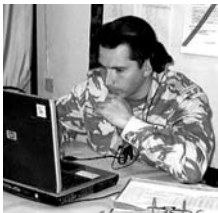
Major Ion PAPALET

Gonziții de la Al Hillah

Ce simte, ce gândește și ce-și dorește soldatul

După soirea la Al Hillah și după acomodară cu geniușii noștri din campul "Charlie" am stat de vorbă și, de-acum renunțăm fraț, Ionuț și Gabriel TOMA.

Diferențe, fidei, din punct de vedere, ei au fost acri și piperați întreaga perioadă. Anul când se întâlnesc și mai ales, când streat atinșea câte maxime, încep să se certe, de obicei, pe modul de rezolvare a problemelor de serviciu. Cel mic (locotenentul), când vedea că nu mai are sorți de izbândă, îl amenința pe cel mare: "Lasă că te spun eu la mama! Tu poți pufnă în răs și stăru cu spectacolul s-a terminat. În penultima 21 am oțfat că, de fapt, au văcut că "bine" și, intenționat, începem "discuțiile" pentru a mai desăvârși atmosfera.

Locotenentul Ionuț TOMA. Am sosit amândoi în teatru pe 15 august anul trecut. Am plecat la 11.00 seara din București și am ajuns la Talil în jur de ora 5.00. Ne-am imbarcat în elicoptere autobuz închise ermetic, fără instalație de aer condiționat (afară erau aproximativ 60°C) și, după un marș de 7-8 ore prin desert, am ajuns la Al Hillah. A fost primul contact cu câldura, cu nisipul și cu soarele îrakului. A fost o călătorie de o vreme. În autobuz eram ca într-o cutie cu chibrituri. Loc puțin pentru toată lumea, dar și expuși oricărui atac. Nu eram protejați, dar nici n-am putut să respirăm.

Căpitanul Gabriel TOMA. Eram o țintă pe care scria mare: "Trazeți în mine!" Majoritatea călătorilor erau ofițeri și subofițeri. Ar fi fost o pierdere enormă.

Acum, transferiți se face cu automobilele noastre pe care

le-am adaptat în așa fel încât, să putem respira (le-am acoperit cu plastic de mascare) și să asigurăm măcar celor din caracore proiectare necesară (prin lăzile pline cu saci de nisip așezate pe laterale) cât mai mult aer cald și cum e protejat în noi un fel. Trebuie găsită o soluție și pentru blindarea cabinelor camionului.

Locotenent TOMA. Aici, în camp, când am ajuns, ne-am apucat direct de muncă – de alfelat ca și acum. Nu era timp de stat. Până au plecat colegii noștri din Detașamentul "Irak II", ne-am făcut fiecare treaba cât mai bine. Am reușit să punem tehnica la punct în vreo câteva săptămâni și să rezolvăm problema aprovizionării cu piese de schimb și materiale. Totuși, am stabilit și legătură cu omologii de celelalte naționalități participante la Coaliția din acest camp.

Când K.B.R.-ul (societatea civilă care se ocupă de problemele administrative ale taberei) ne-a solicitat ajutorul, am fost prompți. Faptul că noi eram acolo unde ne-am cerut a contat foarte mult. Am avut niste rețele de colaborare extraordinare.

Ne-am înțeles mai bine și pentru că, noi, românii vorbim bine engleza aproape toți. A însemnat mult acest mijloc. Un exemplu foarte bun sunt colegii salvadorieni. A fost de ajuns să executăm împreună o misiune (convolul atacat pe timpul apăsării podurilor) și am rămas foarte buni prieteni. Contingentul lor s-a schimbat ca 10 zile înaintea noastră și atunci, când au plecat, erau toți cu ochii în lacrimi. Nici noi n-am fost mai prejos.

Capitan TOMA. Relețiile bune vor continua. În primul rând, pentru că toată lumea are nevoie de geniușii. Și, automat, vei veni, devii prietenii cu toți. Dar, pentru că există, totuși, un "dar", este foarte important să-ți ajuti pe om atunci când are nevoie. Aici, dacă cineva are nevoie de ceva, îți cere ajutorul de cel, maximum de două ori. Dacă nu l-ai ajutat, nu te mai caută. Și, dacă vei să stai liniștit 6 luni fără să ieși din baza, fără să exersezi măcar și te menții viu, poți să-ți refuzi de două ori. Apoi, toată misiunea, nu mai este.

Locotenent TOMA. Noi nu am putut face asta. Am venit aici să ne facem treaba. Asta și pentru că este o experiență cu care ne întâlnim oriunde și nici nu am a avut răbdarea să vedem cum ne fac alții treaba pentru care am venit. Să refuzi să lucrezi e de-leonor. Pentru că ai avut inițiativă, și ai fost de acord cu ce te dezam, seții noștri au fost entuziasmați și, în același timp, ne-au apreciat pentru ceea ce suntem – parteneri și colegi.

Capitan TOMA. Legat de misiuni, pot spune că întotdeauna am participat la ele încă din faza de planificare. Se începe cu instruciaj – în care se prezintă situația din afară bază, cu procedurile și tacticele ce trebuie adoptate în diferite momente. Fiecare situație posibilă este dezbatută, pe larg, și se analizează

modul de acțiune pentru situația în care suntem atacați, pentru situația în care s-or intra într-o ambuscadă. Știndem ce se întâmplă în afară campului, pe timpul misiunii, sălțăm cu mină strânsă. După înțelegerea cămăra zeci de kilometri, dacă nu se întâmplă nimic, apăsăm o mică relaxare, dar atenția rămăna permanentă. Eram atenți la tot ce mișcă. Nu dormeam, nu fotografam, nu filmam, țineam doar mâna pe cârmă pentru că nu șiam niciodată când ai fi avut nevoie de ea. Când ajungeam într-o bază sau la însoțirea, eram o vorbi: "Am mai scăpat o dată".

Locotenent TOMA. Cu două, trei zile înainte de plecarea în misiune, simțeam cum crește adrenalina. În momentul în care eram în camion și începem de hărieră, oric-ar fi întâmpinat, eram pregătiți. La ajungerea în bază, relaxarea este bruscă, o eliberare pur și simplă.

Capitan TOMA. Eu cred că este foarte important ca toți ofițerii care doresc să urce în funcția înalte să treacă prin astfel de misiuni. Numai așa va ști ce gândește, ce simte și ce-și dorește soldatul care participă la convolte, la inspecția polițieră, etc., în mașini neblindate, constituit fiind că poate fi lovit de un gloanț oricând. Celor care dau de costă să urre în erașii militari ar trebui să li se mai taie din șue și li să se ceară mai multă experiență.

Locotenent TOMA. O altă problemă care trebuie evitată este băutura, rutina. Sunt oameni (indiferent de grade) care sunt foarte ușor peste delimita. Renunță la cască, la vesta antigloanță fără nici un fel de remediac. Toți trebuie să fiece consilienți că nu să apărăm, în primul rând pe noi, dar trebuie să constituim înțeles, în faptul că, respectând regulile, îți apărăm pe cei de lângă noi. Dacă nu ești în stare să te aperi pe tine însuși, oare cum îl poți apăra pe cel de lângă tine.

Mai știu că sunt foarte mulți cei care gândesc pornind de la premisa că atitva vreme cât mi-ard orbit în via în misiunea asta ca voluntar, sunt obligat să spun altor soldați ori. Faptul că am o asigurare de viață, de patură de cel cu o sumă, și constituim înțeles-ul, dar, parca mi-șuș dări să cheitau banii care mi se dau pentru serviciul executat și nu să li altelivina asigurarea. Sau, spun cereți și pentru că am vorbit de mașini. În teatru nu e nevoie neapărat de mașini cu aer condiționat, dar e nevoie de o mașină cu cabina blindată, o mașină în care să mi urre și cu o care, sigur, îmi voi îndeplini misiunea; o mașină care, în anumite situații, să-mi ofere micar șansa unei prime rețaci.

Capitan TOMA. Colegii au fost niște oameni extraordinari, niște oameni care și-au făcut permanent treaba fără nici o intervenție.

Locotenent TOMA. Pe mine, comandant de pluton, colegii și subordonații m-au ajutat foarte mult. Când mă duceam să mă dau un ordin, de multe ori, aveam surpriza să constat că ei deja se gândiseră la ce era de făcut și, mai călud, făcuseră ceva în sensul acesta. I-am spus că și-aș aprecia foarte mult pentru faptul că 6 luni n-am avut nici cea mică problemă și și-au făcut treaba cu constituințiozitate, fără să-l supravegheze nimeni, fără să-l întrebe cineva de fiecare, pe locul lui, cât a putut de bine. Din acest punct de vedere, pot spune că am avut o misiune ușoară.

Capitan TOMA. De fapt, tot detașamentul s-a dat interfaș și cu toții am făcut ce a trebuit și cum a trebuit. De altfel, știu că am deranjat mult persoana în țară carelud anul asta. Când am fost în misiune și în cealaltă țară. Dacă am trimis un fax, în-am uitat că l-am trimis. Am cerut de fiecare dată să mi se spună ce s-a întâmplat cu el. Am făcut toate acțiunile pentru care am puteam în interesul nostru, dar și al Armei României. Nu se putea permite să nu executăm amuște scrisorile doar pentru că ne lipseau amuște piese sau material. Era zic și cu am câștonat corect.

Major

Ion PAPALET

Un lider pe care poate să și-l dorească oribunda

tre cercetași se clidesc altfel și sunt mult mai trainici.

După un an de instrucție la malul Dunării, s-a mutat la Batalionul 101 Cercetași din Vaslui, însă, prin jocul sorții, drumul l-au adus la subunitatea de cercetași a Brigăzii 242 Cercetași. Pentru un cercetaș care, "de mic", și-a desăvârșit activitatea numai într-o unitate specifică armii, mutarea - chiar și fortuită - la o subunitate din cadrul unei brigăzi, dă de senzație de "haine prea strâmte". "Acolo aveam alte misiuni, mai complexe, iar distanțele la care acționam erau și ele mai mari", explică locotenentul CĂRUT. Pentru îndeplinirea acestora, cercetașii trebuiau să ste și cum să supravegheze un timp mai îndelungat în condiții de izolare, ceea ce își puna amprenta și pe modul de organizație și executare a misiunilor: "Aici sunt încadrat la o subunitate de cercetași de la contact, ceea ce face ca misiunile să nu mai fie chiar așa de complexe, însă, exigențele sunt aceleași".

Nu s-a pus problema adaptării la noua situație deoarece, după cum afirmă dumnealui: "Am avut norocul să vin într-o subunitate cu oameni bine pregătiți, cu suflete mari, care m-au sprijinit foarte mult. Era o perioadă în care, datorită misiunilor executate în teatrele de operație, încadrarea era foarte <<altă de cel de rând>>, și o perioadă, a trebuit să lucrez inclusiv la S2. A fost o perioadă mai dificilă, cu răspundere mare, în care am avut parte, atât de momente plăcute, dar și de unele, să le spunem... dificile".

Discuția cu locotenentul CĂRUT avea loc în tabăra de la Cheta, pe valea Telegenului, unde își organizează un loc de răsunet. I-a comparat cu colegii săi, locotenentul Ilin MELINTE. Doză fără diferițe: în timp ce MELINTE este mai "apeșat", mai metodic, CĂRUT este mai superficial, cu o oarecare condescendență față de noii săi colegi "de la contact". "Este pentru prima dată când vin în tabără cu subunitățile din care fac parte. După piererea mea, cred că ne-am așezat scorpiu pe urmele plecării din cazarmă, ar fi, însă, un rol important în joacă și domnul locotenent-colorul GRIJOCOS. S-au despus unele situații tensionale, dar am avut parte și de momente de bucurie. Până acum, pot spune că am tot la mers ca pe roșie."

Problema sa – pentru că există și o problemă – este realizarea coeziunii subunității pe care o comandă, în condițiile în care micșorările personale – mai ales în încadrarea cu militari voluntari – sunt destul de frecvente. "Aș vrea să spun foarte bine că sunt, atât un lider formal, cât și un lider informal, acela pe care și-l doresc subordonații. Pentru că, un astfel de comandant <<cară>> grupul după el chiar și atunci când situația se înfășoară foarte tare".

În ceea ce privește viitorul, cel mai mult așteaptă o "apeșare a apelor": "Aștept să vină titularul la comanda companiei, sperăm să mai primim tehnici noii și, după ce vor veni și oamenii din pluton, să începem să punem în funcțiune, chiar activitățile noastre să își reia cursul lor firesc".

Major

Dragos ANGHIELA

Interviu cu domnul maior Florentin CUCU, comandantul Detachamentului de Geniu "Irak III"

Aproape de sufletul camarazilor

- Cum e "noua lume" în care văți desfășurați activitatea?

- Aici am ajuns într-o altă lume, cu alte obiceiuri. Au o altă concepție despre viață. Ați văzut doar, când am trecut prin zona magazinelor irakiene, azi, la prezentarea bazei. Am dat mâna cu vânzătorii care m-a luat în brațe, m-a sărutat de trei ori, după care și-a sters palma dreaptă pe piept, în dreptul inimii. În acel loc se sterg toate relele, toate păcatele luate de la cel cu care se salută (mai ales dacă nu e musulman). Dar, în același timp, asta înseamnă respect pentru străinul cu care stai de vorbă. Iar cu noi, românii se comportă întotdeauna așa. De exemplu, dacă sunt mai mulți cumpărători în magazin și apare și un militar român care vrea să cumpere ceva, îi spune să aștepte puțin. După ce termina treaba cu ceilalți, începe negocierile cu românul nostru. Iar, dacă un bățuic costă cinci dolari, îl va vinde doar cu doi. Și, astfel, se vede și de zi, pentru că, atunci când negociez, trăsesc, discute, te faci că te-ai săturat și renunți, pentru e înseamnă că-l respect și că nu-l iei de fraier.

- Care a fost cea mai dificilă misiune a comandantului de detașament?

- Încadrat după ce firma care asigură, contra cost, legăturile telefonice și Internetul, s-a retras, am simțit că de grea e misiunea de comandant. Atunci, am fost și preot și psiholog, și confidant (spuneau toate acestea cu atâta încredere și în același timp, bucură, ca și când i-a luat o piatră de pe inimă). Ușa mea era deschisă pentru toți militarii din

subdiviziune. Eram la dispoziția lor de dimineața până seara, atâta timp cât lumina era aprinsă la mine în birou. Uneori, până la două, trei dimineața. Închipuiți-vă, un om de aproape 50 de ani plângând cu un copil din cauza dorului de copii, de familie, de acasă...

- Am primit o gură de aer când s-a primit aprobarea să folosim telefonul prin satelit pentru legătura socială, timp de cinci minute pe lună, pentru fiecare militar. Cert este că în cadrul detașamentului este nevoie de o funcție de psiholog.

- Dar, care au fost cele mai periculoase misiuni ale detașamentului?

- Cele de verificare a podurilor din regiunea Al Kut, unde convoaiele multinaționale sunt atacate de insurgenți.

- În luna octombrie, a fost ataca convulsi format din genștii români și militari salvadorieni și americani. Escorta, până acolo, a fost asigurată de către ucraineni.

- La explozia unui I.E.D. (dispozitiv exploziv improvizat), a dintre mașinile salvadoriene a blocat convoaia, iar salvadorienii - invitați cu lupta de gheră - au sărit din mașini și au intrat în vegetația înaltă de pe marginea șoselei, trezind la scotocire. Din fericire, nu s-a înregistrat pierderi.

- Am înțeles că văți ocupat de mutarea bazei "Alfa", aflată pe siturile Babilonului...

- Misiunea a fost terminată cu o lună și jumătate înainte de termenul stabilit de Comandamentul Diviziei Multinaționale Cent-Sud. Ofițeri din statul major al Forțelor Multinaționale au fost surprinși când au auzit că divizia și-a mutat efectivul mai devreme. Genștii români au ridicat de la zero baza "Echo" de la Ad-Diwaniyah pe locul unei foste tabere militare, într-un timp record. Nedumeriri lor i s-a răspuns că genștii români au reușit cu propriile echipamente să finalizeze lucrarea constructivă, drumuri, barje, elemente de protecție, mobilier..., au montat CO.RIMEC-uri - containere prefabricate pentru locuințe - în condiții foarte dificile. Toate fapte de românii cu tehnica românească. Au fost mutați, apoi, aproape 3.000 de militari, în peste 400 de convoaie, pe o distanță de 300 km fără nici un incident. Escorta a fost asigurată de Forța Multinațională.

Locotenent-colonelul Mircea M. SAU, comandantul detașamentului "Clareș" și maiorul Direcției DUCU la prezentarea video din programul de știri al poliției.

- Ce a însemnat pentru dumneavoastră această perioadă, petrecută aici, în Irak?

- Pot spune că timpul petrecut în Irak a însemnat, pe lângă vigilență și capacitate de luptă a decizilor, criterii care definesc un om de armă, și faptul că un comandant trebuie să fie, în primul rând, aproape de sufletul camarazilor săi. Așa, cum am mai spus, am fost și preot, am fost și doctor, am fost și psiholog. Când eram absent, știam că sunt cu gândul acasă și, înghețându-l, am reușit de fiecare dată să depășim momentul.

- Medalia pe care am primit-o aici (medalia de bronz - cea mai înaltă distincție poloneză oferită străinilor) este o mare onoare pentru mine și consider, de fapt, că ea aparține întregului detașament comandat de mine.

- Mă bucur că m-am știut de cuvânt și-ți aduc pe toți întregi acasă. Colegilor, care ne-au învățat și-au adus pe toți treabă și să fie sănătoși.

A consennat
maior Ion PAPALET

Inspectarea unui pod alături de forțele poloneze care își asigură apropiată.

Considerații

Responsabilități și autorități ale țărilor care trimit forțe

(urmare din nr. trecut)

Țările care trimit forțe trebuie să aibă anumite responsabilități și autorități. Cele mai importante sunt următoarele:

a. Ori de câte ori este posibil, țara care trimite forțe autorizează Comandamentul NATO corespunzător, să negocieze Memorandumul de Înțelegere (MOU) pentru Sprijinul Națiunii Gazdă (HNS) în numele lor cu națiunea gazdă (HN), cel puțin în același timp contribuind la procesul de realizare a Memorandumului de Înțelegere pentru Sprijinul Națiunii Gazdă.

b. Țările care trimit forțe notifică națiunea gazdă și Comandamentul NATO corespunzător sau planificatorul său pentru sprijinul națiunii gazdă desemnat, despre cerințele lor de sprijin al națiunii gazdă și de modificările ulterioare la aceste cerințe după cum se survin.

c. Țările care trimit forțe sunt puternic încurajate să invite participarea NATO la negocierile bilaterale și trebuie să raporteze situația negocierilor în curs de desfășurare Comandamentului NATO corespunzător.

d. Cu luarea în considerare a Memorandumului de Înțelegere pentru Sprijinul Națiunii Gazdă negociat și finalizat de un Comandament NATO, țara care trimite - o dată identificată - va adera la sau va notifica, intenția ei de a se conforma cu prevederile Memorandumului de Înțelegere cu privire la aderare și procesul Declarației de Intenție (SOI), și va participa la elaborarea protocolului Acordului Tehnic (TA) și Acordului încheiat de Implementare după caz, asigurând reprezentarea în orice Comitet Intrinsec de Direcționare a Sprijinului Națiunii Gazdă (JHNSC) format.

e. Țara care trimite forțe este responsabilă pentru negocierile și finalizarea aranjamentelor cu națiunea gazdă pentru costul finanțării națiunii directe. În plus, ea asigură rambursarea, când negocierile națiunii gazdă este bilaterală sau când țara care trimite forțe are o cerință specifică în afara Aranjamentelor pentru Sprijinul Națiunii Gazdă, negociată de sau sub coordonarea Comandamentului

NATO.

Responsabilități și autoritățile națiunii gazdă

Națiunea Gazdă trebuie să aibă, prin reciprocitate, următoarele responsabilități și autorități:

a. Națiunea Gazdă ar trebui să consilieze țara care trimite forțe și Comandamentul NATO corespunzător despre capacitatea ei de a furniza Sprijinul Națiunii Gazdă, atât pentru cerințele specifice, cât și generice, de exemplu, prin difuzarea unui Catalog al Capabilităților.

b. Națiunea Gazdă va consilia țara care trimite forțe și Comandamentul NATO corespunzător asupra modificărilor semnificative în ceea ce privește capacitatea pe măsură ce ele apar.

c. Națiunea Gazdă va asigura gradul maxim posibil de coordonare și cooperare între sectoarele ei, militar și civil, în măsură să utilizeze cel mai bine resursele limitate de Sprijin al Națiunii Gazdă.

d. Națiunea Gazdă ar trebui să revadă, în extinderea maximă posibilă, nevoile proprii de planuri și legislație pentru a facilita utilizarea resurselor civile, cât mai curând posibil, pe timpul unei crize.

e. Națiunea Gazdă ar trebui să asigure o suplimentare corespunzătoare a personalului de legătură pentru orice operație de Sprijin al Națiunii Gazdă, inclusiv Cella de Coordonare a Sprijinului Națiunii Gazdă (HNSCC) a Centrului Logistic Multinațional Intrinsec (MLC) ori de câte ori a asemenia celulei este înființată.

f. După luarea în considerare a Memorandumului de Înțelegere a Sprijinului Națiunii Gazdă negociat și finalizat de Comandamentul NATO, Națiunea Gazdă - va lua în considerare Cererea de Sprijin al Națiunii Gazdă întocmită în proiect de Comandamentul NATO, prin inițierea procesului de planificare a Sprijinului Națiunii Gazdă - va negocia Memorandumul de Înțelegere cu Comandamentul NATO; - în conjuncție cu Comandamentul NATO, formează un Comitet Intrinsec de Direcționare a Sprijinului

Națiunii Gazdă (JHNSCC), care, în schimb, va întocmi în proiect un Acord Tehnic sau Acord Intrinsec de Implementare, după caz.

g. Națiunea Gazdă va realiza standardele costurilor naționale, care vor fi disponibile Comandamentului NATO țara care trimite forțe.

Realitățile dintre conceptul aliant și procesele de planificare a operațiilor

La fel ca alte multe discipline logistice, planificarea HNS este realizată în mod concurrent și în coordonare cu activitățile operaționale. Planificarea HNS pe termen lung trebuie abordată astfel încât să asigure acoperirea Memorandumului de Înțelegere, iar, în unele situații, protocolul Acordului Tehnic (TA) este pus în practică de către Comandamentul Strategic (SC) împreună cu statele membre NATO pentru a completa activitatea generală de planificare a apărării. Odată ce începe planificarea pentru o anumită operațiune sau Plan pentru Operații Posibile (COP) între HNSA curente și relevante trebuie să fie revizuite pentru a corespunde misiunii. Dacă sunt necesare HNSA suplimentare, trebuie întreprinse măsuri pentru încheierea acestor acorduri în vederea sprijinirii totale a misiunii Comandamentului NATO.

Este foarte important ca planificarea HNS să fie total integrată procesului de planificare logistică, pe măsură ce documentul capitol vechime, analiza continuă va analiza conceptul logistic pentru un anumit plan anticipat, operație sau exercițiu. Planificarea pentru partea HNS din ansamblul conceptului logistic pentru o operație necesită o bună cooperare între planificatorii de la Cartierul General al NATO, HNS(s) și SNS(s), prin intermediul unor conferințe de planificare logistică pe procedură operațională. Cooperarea între toți participanții va permitte planificării HNS să se desfășoare în acord cu planul operațional.

Maior drd.
Marian MAZILU

Călătoria prin Teatrul de operații "Irak"

Șase zile în Mesopotamia

Alăturându-mă comisiei condusă de colonelul dr. Vasile SCUTARU, și formată din lt.col. Horia FILIPESCU, lt.col. Gabriel DRĂGOIESCU, mr. Gabriel RUSU – de la Cdm. 2 On I, lt.col. Cristian FETCU, cpt. Marius VASILE – de la S.M.F.T., mr. Marian STANCU de la U.N.Ap., îmi încep periplic prin Câmpia Mesopotamiei, lungului unor strălucite civilizații: akadiană, asiriană, babiloniană, caldeie.

După arvizare, echipare (cu vesta antigolp cu plăci de ceramică și casca din kevlar) și dotare cu pușca automată de 5,45 mm (cu 30 de cartușe), locotenentul TOMA, conducător convoiului (care se pregătea de plecarea în țară) și locotenentul BĂNȚU (cel care îl înlocuiește, ne-au făcut instrucțiuni cu privire la modul de acțiune pe timpul deplasării. "Fiți atenți

– spuneau locotenentii – la orice mașină părăsită sau orice animal mort de pe marginea drumului! Peți adăposti dispozitive explozive improvizate. Dacă vor fi mașini care se îndreaptă spre coloana, executați foc de avertisment, dacă

mai e timp, dacă nu, trageți în plin!" Ordinal viza, în special, pe trăgătorii la mitralierele din spatele caroseriilor. Dar, totodată, m-am convins că suntem într-o zonă de conflict ("...trageți în plin!") și că sunt doar un lupțitor în cadrul convoiului.

Coloana s-a pus în mișcare (cu 15 km/h) pe străzile cu sens unic ale bazei americane și cu nume sonore: "15 th Avenue, Freedom str..." La ieșirea din bază ne-am oprit. Am auzit: "Încălcați armamentul! Introduceți cartuș pe țevă!" Apoi, a început deplasarea cu peste 100 km/h pe autostrăzi cu două, până la șase benzi (în funcție de stadiul în care se afla construcția lor) ale Irakului.

Prin deșertul irakian

Până aproape de Ad-Diwaniyah (viteza 200 km) nu am văzut decât pământ roșu, nisipos, tărme de dromaderi sau oi care păștează plantele abia răsarite de la baza smocurilor de iarbă înalte și uscate. Deșertul arăta altfel. Nu era așa cum îl știam de la televizor: dune de nisip și soare.

Din loc în loc, oamenii stăteau în corturi sau în cașe de colibă din chirpic, nu mai înaltă de un metru, un metru și jumătate. Mai peste tot, lângă adăpost era o mașină de teren – de obicei japoane.

În mijlocul deșertului, pe marginea autostrăzii, cântă nici nu ne gândeam, atenți fiind la peisajul sălăbuz, apăreau, parcă ieșiți din pământ, câte un localnic sau câte doi, trei copii care ne făceau cu mâna sau cereau apă, alergând pe marginea drumului.

La intervale regulate, erau numeroase amplasamente pentru pozițiile de tragere sau șanțuri antitanc, toate construite de forța armată irakiană pentru a stăvili mașina de război americană.

Pe măsură apropierea de Ad-Diwaniyah, apărură și locuințe, înconjurare de râsăduri și de palmieri, care, de-acum, puteau fi numite așa-zise, oaze de verdeață, amenajate între canalele de irigație și câmpurile de gonaice. Aici nu erau tărme de câini, ca la noi; în rest, nimic diferit. Orașul era câteva blocuri cu două etaje, cu balconaie pline

de rufe pușe la uscat. Pe toate acoperișurile sunt antene satelit.

După 15 minute de stat în câmpul "Echo", am plecat la drum pentru că, după ora 18.00, linia de comunicație SCANIA (de fapt, o bază logistică organizată pe autotrenuri SCANIA), prin care trebuia să trecem, se închide.

Militarii din mașini "protejați" de plasele de mascare montate pe covergile caroseriilor rezistau atacului soarelui nemilos înădă armelor cu țevile, în afară, pe lăzile de protecție pline cu saci de nisip. Atenția era crescută, supravegheau tot ce mișca în deșert.

La un moment dat, am trecut printr-o zonă în care, cu câteva zile în urmă, polonezii au avut morți și răniți. De-o parte și de alta a drumului erau mașini. Zeci. Oricare dintre ele puteau exploda aducând moartea. Tăcerea era apăsătoare. Doar copiii alergau pe lângă coloana tipând "Love Romania" și făceau semne cu mâinile ca să le aruncăm sticle cu apă. Românii aveau în fiecare caroserie cutii de carton, pline cu sticle cu apă plată și la moment dat, am continuat deplasarea, micșorând viteza doar în dreptul punctelor de control organizate de poliția irakiană.

"Bun venit la Al Hillah!"

Când am ajuns la Al Hillah, "Luță Carpatin", care erau cațazi într-un bloc cu două etaje, au ieșit să ne vadă. Primii au fost, normal, cei care și-au terminat "stagiul" în teatru.

Ne-au urat bun venit, în numele subordonaților, maiorul Florentin CUCU, comandantul Detașamentului "Irak III" și fecos șeful SOARE comandantul Detașamentului de Geniu "Ink IV".

După prezentările necesare și repartiția pentru cazare, ni s-a mai spus că, în două, conform codului de alertă, tinutul este cu pâlărie, iar arma se poartă asupra fecăruia, cu încăl-

cătorul la ca, dar fără cartuș pe țevă.

Câmpul "Charlie" este "gând în gard" cu orașul Hillah și este un adăpost bunton, carecitate la maximum, cu lucrări genistice exterioare și interioare, cu saci de nisip și plăci de beton pentru protejarea ferestrelor și a intrărilor în clădire. Din când în când, se auzeau focuri de armă. Ni s-a spus că nu e cazul să ne impacientăm deoarece militarii în termen, mongoli, care asigură paza bazei, nu riscă nimic și execută foc de avertisment ori de câte ori ceva li se pare suspect.

La 19.00, am fost invitați la masa. Cine scria numele colegilor și țara, în tabelul de la intrarea în sala de mese, spunea: "V-am invitat la masă. Făcete!" Înainte de intrarea în rând, se deschiră armamentul, într-un loc special amenajat, din saci cu nisip.

În sălile de mese ale polonezilor și americanilor n-am avut niciodată senzația pe care am avut-o în sălile noastre de mese sau în cea a tălăncilor. Există mirosul de mâncare – care atunaci când nu funcționează instalația de aer condiționat se imprimă în haine (românii aveau un tricou sau o cămașă numai pentru mersul la masă) – dar, probabil, aranjamentul... (în cort fiind) dădea alt aspect. Mâncarea caldă și înghețata era servită de bucătării indieni, iar salatăle (cu multă legumă de toate felurile inclusiv broccoli sau ciuperci crude), mezelurile feliate și pâinea pentru servicii-urii (pentru siguranță că nu ni fi ajuns la următoarea masă), prăjiturile, fructele, sucurile, cele nepaste ("motelora") și jelele, în cutii de aluminiu (cepsi, cola, ceai) rece, cafeaua caldă, supă caldă din concentrate, și le la ficare în cantitatea pe care credeai că îi este necesară. Puteai să-ți

umplu masa și nimeni nu s-ar fi uitat în vreau "fel" la tine. După masă, mi-am consemnat în agenda impresiile și m-am pregătit de culcare. Prima noapte pe pământ irakian. Din când în când, s-au auzit focuri de armă.

Vizitarea bazei

A doua zi, maiorul CUCU ne-a prezentat baza, iar apoi și câteva dintre realizările detașamentului: mii de kilometri, mii de metri cub, mii de metri pătrați, sute de kilometri liniari, construcții renovate...

Între verificări și predări, între activități, etc. am stat de vorbă cu o parte dintre militarii și am aflat că "ceasu" detașamentului era plutonierul și adjutant Mihail MĂLUREANU. Se trecea în fiecare zi la cinci dimineața și la 7.00 pleca de la parcul auto. A fost cu adevărat cel mai punctual și cel mai instruit subofier.

În aceeași zi, am ajuns împreună cu șefii comisiei și cu cei doi comandanți în comandantul polonez al bazei, locotenent-colonelul Mariusz ZAJK care preluase comanda doar cu două luni în urmă. I-a lădat pe genistii noștri spunând: "Sunt pe deplin mulțumit de lucrările genistice executate de militarii români. Sunt prietenos, profesioniști în tot ce fac, iar activitatea lor se desfășoară în întreaga zonă de responsabilitate a Diviziei Multinaționale..." Colaborarea cu toate contingentele se desfășoară în limite normale și sunt convins că, noua echipă de genistiști români, va executa misiunile la fel de bine ca Detașamentul de Geniu Irak III". La plecare a oferit un cadou simbolic și o diplomă maiorului CUCU, iar colonelului dr. SCUTARU, un cadou simbolic.

Din nou la drum

28.02.07.30. Din nou în camion, echipați, pentru marșul spre câmpul "Echo". Ad-Diwaniyah, unde erau cațazi celiții genistiști români. La 8.00 am ieșit din câmpul "Charlie" escortați de polonezi, nu înainte de a introduce cartuș pe țevă. Avem de parcurs aproximativ 130 de km. Era înnoțit și bătea vântul. Imediat era frig, dar nu exista pericolul să ne topmic de cald. În Al Hillah era cald (cu multă legumă la toate felurile inclusiv broccoli sau ciuperci crude), mezelurile feliate și pâinea pentru servicii-urii (pentru siguranță că nu ni fi ajuns la următoarea masă), prăjiturile, fructele, sucurile, cele nepaste ("motelora") și jelele, în cutii de aluminiu (cepsi, cola, ceai) rece, cafeaua caldă, supă caldă din concentrate, și le la ficare în cantitatea pe care credeai că îi este necesară. Puteai să-ți

(continuare în pag. 12)

Maior Ion PAPALET

CARNET CUIŢĂRAI

CERCUL MILITAR PLOIEȘTI Dispere "Cultura" de pe piață

Noua conducere a Institutului Cultural Român (ICR) a hotărât desființarea revistei "Cultura" și editarea unei publicații de tip buletin informativ. Președintele ICR, Horia-Roman Patapievici, a declarat că editarea lui Mediasfax a la baza izbăvirii a desființării revistei au stat motive economice, precum și dorința conducerei de a redirecționa obiectivele Institutului, a cărui principală misiune este de a promova cultura română la străinătate.

Printr-o președinție ICR, citat de Mediasfax, revista "Cultura" a înregistrat de la apariția sa în martie 2004, pierderi de circa 800.000.000 lei pe lună, 80% din exemplarele tipărite fiind returnate. De asemenea, tirajul revistei a scăzut de la 9.000 de exemplare, în perioada primelor apariții, la 2.800 de exemplare.

În afară de revista "Cultura", ICR mai editază un număr de opt publicații: "Carieră românească" și "Cafetrau", cu o apariție lunară, prima fiind destinată românilor de pretutindeni, oferind "o privire de ansamblu asupra realității românești, sunt și informații despre personalități și comunitățile de români din țări și din lume" cealaltă fiind adresată tinerilor scriitori din Basarabia, "destinată să ofere un gol românii cu acuitate de generații și generații literare" iar două, apariții până acum a un cuplu de proză care s-a reprezentat: "Călețele publicității", "Lettre internationale" (editată în limba română a publicații pariziene), "Plural". "Eureisic. Cahiers romains d'études littéraires et culturelles", "Transilvanian review", "Destin românesc" și "Glasul Bucureștilor" și o apariție trimestrială.

O nouă carte despre George Enescu

Editura PrintFix a tipărit un volum prin care se prezintă publicului larg viața și activitatea lui George Enescu. Lucrarea este intitulată "Viața închinată muzicii: George Enescu" și este scrisă de Tita Bițencu. Autorul, care trăiește în Elveția de peste 35 de ani, nu este un specialist în domeniul muzicii, ci un amator de muzică și violonist amator. Fără a avea pretenția unei capodopere literare, autorul consideră că a scris un eseu bine documentat, prin care a prezentat personalitatea multifacțată a compozitorului român, prin analiza marilor contemporani săi sau a impresiilor personale înscrise de autor după deplasările lui Enescu.

La cultura volumului a contribuit compozitori austriaci & LT, fuzionează de soluții integrate în tehnologia computerizată, demersul acestuia înscrinduse într-un proiect cultural prin care marele compozitor român să devină mai cunoscut publicului de pretutindeni. (D.A.)

Sărbătorile de februarie.

O zi miorăstă și frigurată

într-o zi miorăstă și frigurată a în carea după-amiază sântem astăzi la Cercul Scriitorilor Militari, așteptându-l pe Alexandru care tocmai a coborât din Câmpulungul Băcăului cu prima ei carte. "Fiecare carte e o corabie lansată pe mările timpului", zice colegul nostru Mihai POPESCU. "Corabia" Alexandrei are o... fârmătărie de corabii - corabia să care sunt zăugărite frânturi de imagini. Printre ele, aceea a unei fete cu părul de floare, îmbrăcată în uniforma elevilor de liceu militar, zăhărnă afumic.

De pe ultima copertă, aflăm că în volumul cu precizie "nu sunt simple cuvinte, sunt suferințe în sufletele noastre. Nu sunt idei. Sunt străni călești de pe lungul drum al cântărilor Alexandrei". Și toate acestea pentru că, într-o zi, m-am trezit și nu-am mai găsit...

Am găsit-o, nu, în schimb. În mai 2004, ne-a vizitat la Salonul literar imprimat cu câțiva cloști, adică de profesorul Ciprian BAU care, se pare, urmărește atât drept literar al talentului lor. (De altfel, în bună parte, prin strănădăna sa a apărut volumul de debut al Alexandrei.) Nu cănti atunci căpotea poezii care se regăsește în carte. Am recunoscut-o imediat cu toții. Alexandru NIȚU este poezia. Așa s-a născut, pur și simplu. "Este născută, iar nu făcută", cum zice criticul Radu VOINESCU. Ea are un întreg univers de simboluri, de imagini. Are, de asemenea, și un gust al construcției. Nu s-a înfiștat ca un adevarat "vâltor constructor de bucurie de versuri". Are bur și - se vede bine! - are ceva de spus în poezia, încă de la vârsta asta, căci îl scintilează vocabulele și îi curge în şușii metaforele.

N-am să exemplific, fiindcă în vrea să las cititorii înaltă plăceră de a le descoperi. Ceea ce ea dori să rimăndu noi, este: atmosfera și imaginea pe care scrierile le-au creat și după-amiază acelei zile. De aceea, mi s-a văl transformă într-un cronoc-ad-hoc al enclauului, ca să redau cât mai fidel cu putință considerentele noastre dintr-o scrierilor petrite la lansarea cărții.

Așadar: "Nu e - Fârmătărie... e cu mării de încoace sunt acționează. Dacă Alexandru a dăruia fârmă și lansat nouă o poezie? Se pare că o parșe din albaștrii de Corint să fugi în

Cât de anacronică este credința ortodoxă?

Pe măsură ce integrarea noastră europeană pare a fi tot mai apropiată, ne vine uneori vorba care spun că, odată cu aderarea la marea familie vestică se vor produce transformări, inclusiv în plan religios. Într-adevăr, în țara noastră, în jurul ortodoxiei, observăm în privința localilor Bisericii Ortodoxe Române în jur a comunităților de credincioși care au devenit Biserici. În acest context, despre un anacronic al Bisericii (noastre) trebuie să vorbim în privința procesului de integrare în sistemul european. În acest context, trebuie să vorbim despre un anacronic al Bisericii (noastre) în privința procesului de integrare în sistemul european. În acest context, trebuie să vorbim despre un anacronic al Bisericii (noastre) în privința procesului de integrare în sistemul european.

Este adevărat că perioada pe care o purtăm este de timp de încredere, de tentative de a se alina persoana, duhul Bisericii, între formele vestice, de multe ori, ascuțit, disimulat.

De ce cred eu că se întâmplă aceste lucruri? Sunt două Europa-uri: una în cadrul și în jurul său, societatea modernă în ansamblul ei, este o societate în care, sub aparența scintililor de progresivitate, pare să existe în a detestarea sufletului profund al persoanei, pentru a o transforma într-un consumator docil.

Este foarte greu să viziti marfă multă, de bună calitate și uneori persoane care se problematizează, care se întrebă ce este bine sau ce este rău, căci cu devine ezitant și te poate lăsa cu pro-

no, parte, este o societate cu valori morale. Într-o Europă occidentală vor să se plaseze cum sunt, oameni și tribușe să înțeleagă că sufletul românesc este frumos pentru că este plătura de creștinism ortodox. Ea nu este un pic din din cine o felie, numai de dragul de a fi prietenii tăi. Când cineva se înțelege cu o altă persoană, e are datorită și de creștinism, în integrarea lui (trup-suflet), ori să îl accepte așa cum este. Dacă îl cunoașter și găsește și înțeleg de ce e un creștinism în integrarea lui (trup-suflet), ori să îl accepte așa cum este. Dacă îl cunoașter și găsește și înțeleg de ce e un creștinism în integrarea lui (trup-suflet), ori să îl accepte așa cum este. Dacă îl cunoașter și găsește și înțeleg de ce e un creștinism în integrarea lui (trup-suflet), ori să îl accepte așa cum este.

Dasul nevădint. Dacă ne uităm la ceea ce se întâmplă în jurul nostru: filmele, diferite emisiuni TV, sau radio, diferitele publicații, cărțile din librării avem senzația că trăim într-o lume necreștină, care se joacă. Această decompunere a publicității este un lucru pozitiv, favorabil. Dar, este foarte apropiat palat de joacă, la neșterito și, chiar, la imoralitate.

O persoană morală, care are valori și crede în adevăr este foarte greu să negocieze ea ca - într-o mare rapiditate, cum se întâmplă în lumea de azi - să și comprime o marfă despre care spunem că ei fi una "subtil", de proastă calitate. De exemplu, arăzava această de programă, de limbaj trivialis, de violență, înedumul șarpe universului, drogurile, reclamele care te determină să fuzioni mai mult, să bei mai mult. Chiar dacă, acesta din urmă nu în final atenționarea "Vedeți că nu este bine să faceți ceea ce ve îndărmăm noi". Aceste minciuni strigate și un agris în mijloc de protecție soptit, spun sau puțin azăzut. Societatea ortodoxă, din care facem și

Festivalul de Umor Cazan "Podul Mincinilor" Ce le spune domnii Geo!

În perioada 12-15 aprilie se va desfășura, la Cercul Militar din Sibiu, Festivalul de Umor Cazan "Podul Mincinilor". Festivalul are două secțiuni: creație (literară, grafică și fotografică, videoclip satiric-umoristic) și interpretare - satiră și umor (intepși individuali, dăște și grupuri).

Caporalul Gheorgheț GÂRBOȘ, angajat la Brigada 1 Logistică, va participa pentru prima dată la acest festival, comandând la secțiunea interpretării individuale. Va interpreta un monolog care a avut succes înainte de 1989 și "este de actualitate și în momentul de față".

La desăluțarea Poeziei sau LEAGHEA ÎNGERULUI LA MARGINE DE VERS

Alexandra, dând-o un autograf scriitorului Paul CARPEN

poetia ei. Are o formalitate trăire a circumstanțelor, prină în forme senzaționale. Iată: <<Azi e de dolui: / Doamna nu a spânzurat de cuvânt? / Asta e poezie mare!!... / A desaluțarea Poetă în Câmpulungul Moldoveneș. Aclo se dovedete a ezita o veritabilă scula de poezie. De-acolo au-n venit BOGHIAN, COZMA și DAVIDOVICI... Cât despre Alexandrea... se vor bate Câmpulungul și Piața-Neam [locul natal al poetei]-nred, și să șo-revendete. Ec... ce să mi spun? Merită să fim... ucis de versurile ei", conchide înimăltorul Constantin ARDELEAȘU.

"S-a născut o carte și, odată cu ea, apăruta că vom avea un mare poet" (George MIHALCESA). "Iată, cuvântul s-a împărțit din Cavăni. Asta vorbește Duha Cuvântului cu bun. E mântuirea poezia ei" (Ion Gheorghiu CUBREAG). Este o primă înțelegere, o primă levie de purtare. În alături este o primă evoluție. Trebuie să-și asumi riscul să o porți decu, încoale, meru [poetă]-nred. Nu trebuie să o abandonezi! Este bună starea ta de tristețe, de neîmpăcare. Tristețea trebuie să

abiu se dezvăluie... Îi doresc să scrie pe toate pietele de bătăie, inclusiv pe mănstela de la uniformă. Până să cunoașter Poetă înțelept nu credem <<azi>> ori <<semțezi>>. Acum părăm niște incipitori (Fârlăi CARP). Se, în sfârșit, Radu VOINESCU:

"Mă întâmpină să <<creacă>> mai mult de la ultima noastră întâlnire [în noiembrie 2004]-nred, dar a rimas tot elevul în acest volum care e doar un pan pe bard. Scara care dăe la coră și poezia este lungă în invenția și în înțelegerea (literar) a ceea ce înțeleg. Nu are stoia unei mari poezie, dar dacă nu îndrăznește mai, și păcat. Și nu calce pe norii cănd e în joc o carieră, un drum în literatură? Poezia însemnă o scialve glorioasă, o eroi la tot pasul. De plădă, mi sunt de acord cu tihă! [care conține o grădă de neștiută-nred]. De ce am albă? <<Alex. andrea>>, de plădă, ori <<Scritori pentru Alexandrea>> sau <<Răsun pentru Alexandrea>>..."

Poetie, e timp și mincesit! Te rog, te conșuă fă poezie în contine! Da-ți drumul! Uă! volumul ăstă! Aștept zua în care Alexandru NIȚU va intra în viața noastră românească.

Radu VOINESCU are dreptate. Pe de altă parte, și titlul, și modul de punere în pagină, grafică etc. nu sunt dintre cele mai fericite, submădând serios conturul cărții.

Pe lângă mă privește, cred că Alexandrea a făcut un curs de inginerologie. Observ că inginerii au în vedere la în capăt al unui al scrierilor et îngrăi propriu, cât și în figură). Și mai cred că, vechi-no, "îngeri" NICHIȚA va nețezi pe accestă manșeta de a uniformei pe care scrie ea din când în când câte un vers și îl arăta în hantă și în hantă, pe care scrierile o are și pe ea. Altfel cum s-ar putea explica faptul că, în ziua aceea de sfârșitul lui februarie, când încă încă ne mai amănăta, o primăvăr lămoasă nu s-a cărbărit iremediabil în sufletele, datorită versurilor fetre cu pirlă-fără...

Prima carte... Licenta tâbănd. Se vor mai scria și altele, etc.

Prima cunoscătoare (D) DANIELA LEONTE

Tratatul de la Varșovia în anul 1964-1968

Relațiile României cu partenerii din cadrul organizației

După Declarația din aprilie 1964, relațiile dintre militarii români și cei sovietici au cunoscut o deteriorare rapidă. Divergențe din cauza condicțiilor militare și alinării sovietice - fiind simțite la esaloanele inferioare în cursul desfășurării unor aplicații comune. Neîntreprinse ivite au fost formulate în documentele întocmite după declararea aplicațiilor respective, o parte a raportorilor de acest gen fiind înaintate către Comandamentul Politic Superior al forțelor Armate (până în 1964, Direcția Superioară Politică a Armatei).

În cursul constituirii șefilor marilor state majore ai armatelor țării din Organizația Tratatului de la Varșovia, care a avut loc la Moscova între 4 și 9 februarie 1966, șefii delegațiilor române și de aceeași natură, generalul-locotenent Ion Gheorghe a aflat printr-o altă cale vedea sovieticii problema modulului de conduceră a trupelor O.T.V. într-un război: „Mareșalul Greciko a arătat că, Comandamentul Forțelor Armate Unite nu putea îndeplini acest și că, numai în cazul în care Marele Stat Major al Uniunii Sovietice va fi capabil să asigure acest lucru. Marele Stat Major al Uniunii Sovietice va conduce acțiunile de luptă potrivit hotărârilor „STAVKI” (carterului general al Armatei Rosii - n. n.), cne va fi acesta „stavk”, din cne se va compune, mareșalul Greciko a afirmat că „a putea să și treabuză și ghicim în ceașca de cafea”. Același mareșal sovietic a afirmat apoi: „Conducerea (Organizația) Tratatului de la Varșovia - n. n.), dacă va avea un război, va reveni STAVKI și Marele Stat Major al U.R.S.S., nu pe place sau în fața pance aceluia, dar războiul este un lucru înăscut și nu în fața pance aceluia și nu pe place”. Statul Major al U.R.S.S. nu poate să aibă, după jumale Mare Stat Major al U.R.S.S. în conducerea și coordonarea acțiunilor de luptă”.

În cea ce privește trepale naționale destinate Forțelor Armate Unite, mareșalul A.A. Greciko a spus în cadrul aceluiași reuniuni că acestea urmau să rămână în subordinea comandamentelor naționale din toate punctele de vedere, cu excepția celui operativ, subordonându-se șefului acestuia, celui cărui i s-a acordat accesul la informații privind activitatea Forțelor Armate Unite). „Cu alte cuvinte, problemele legate de conducerea acțiunilor de luptă în timp de război, în cadrul Organizației Tratatului de la Varșovia, erau rezolvate în Marele Stat Major al U.R.S.S. și în STAVKI, iar trupele țării din O.T.V. erau considerate ca o parte componentă a Armatei Rosii. Mai mult, coman-

dărilor militare din celelate state nu aveau drept și cunoscau o altă direcție ostentivă general al armatei sovietice și, implicit, șef superiorilor lor.

Alți generali de armată Leonid Sălijean, ministru al Forțelor Armate ale R.S. României, cât și generalul - locotenent Ion Gheorghe au obținut acordul lui Nicolae Ceaușescu pentru a încearea să schimbe hotărârea luată de mareșalul Ion Gheorghe cu ocazia analizei proiectului de Statut al Forțelor Armate Unite elaborat de specialiștii sovietici. Astfel, în cursul discuțiilor avertate în ziua de 3 mai 1966 de cei doi generali români și șeful Marelu Stat Major al C.F.A.U., general de armată M.I. Kazikov, aflat într-o vizită în România, s-au prezentat punctele de vedere ale părții române referitoare la Statutul C.F.A.U.

Într-o discuție particulară angajată cu reprezentantul armatei sovietice, pentru a putea rămâne poziția pe care s-a sculat delegația României înaintea de consuliștea miniștrilor Apărării și al statelor din Organizația Tratatului de la Varșovia - care urma să se desfășoare la Moscova în zilele de 27 și 28 mai 1966 - generalul Leonid Sălijean a concluzionat astfel: „(…) Ca urmare, Comandamentul Forțelor Armate Unite trebuie să fie un organ de coordonare și nu de comandă, iar în relațiile dintre armatele statelor participante la Tratatul de la Varșovia nu pot fi aplicat principii comenzi unite. Comandamentul Forțelor Armate Unite trebuie să fie un organ care să contribuie la efectuarea unor schimburi de experiență între armatele statelor socialiste și să elaboreze un proiect de procedurii referitoare la funcții operative în Tratatul de la Varșovia sub supravegherea principalii ca urmare, saitem între vintu tot acord cu prevederile Tratatului.”

Cu același prelu, generalul român și-a arătat nemulțumirea în legătură cu situația în care a fost pusă conduceră armatei și a înaintat români în timpul crizei de la Berlin (august 1961) și cea din Cuba (octombrie 1961). „În activitatea sa practică, comandamentul Forțelor Armate Unite a înclcat însă aceste principii. Astfel, mareșalul Greciko a transmis cu ocazia evenimentelor de la Berlin și în Cuba orduri pentru ridicarea capacității de luptă a armatei noastre, fără că deșpe aceste conducerea noastră de partid și de stat și fi fost informați și să-și fi dat acordul.”

În cercările reprezentanții României de a schimba hotărârile sovieticilor s-au dovedit zadarnice. Generalul de armată Leonid Sălijean a semnal - este drept, cu rezerve - protocolul constituțional de la Moscova (27-28 mai 1966) a miniștrilor Apărării ai

statelor membre ale O.T.V., în care s-au menționat „acordul de înțelegere cu proiectul de Statut, elaborat ca, pentru următorii ani, Comandamentul Suprem și șeful de stat major, locuitorii Comandantului Suprem pentru apărarea antenației a teritoriului și locuitorii cu probleme de înțelegere și fa numii din Forțele Armate ale U.R.S.S., efectivele Statului major și al Comitetului Tehnic”. Precum, amintirea reprezentantului Comandantului Forțelor Armate Unite pe lângă armatele țării ale căror guvernere giseac acest lucru necesar. Cu acril prelu, șefii delegațiilor române a trimis să se consenmeze cele trei amendamente pe care le propunse în cadrul reuniunii: discuțiile pe tema robului și funcțiilor comandantului Politic Superior și a șefilor de misiune reprezentanților de partid și de stat; crearea unui Consiliu Militar consultativ pe lângă Comandamentul Suprem al F.A.U. existent în armatele statelor din Organizația Tratatului de la Varșovia.

Nuole coordonate de cooperare pe care regional de la București dorea să le promoveze în cadrul Organizației Tratatului de la Varșovia au fost preter nemișturii și fa C.S.F. Bulgarii consideră că pozițiile exprimate de români periclitau securitatea cizilor de comunicație terestre de pe teritoriul României utilizate de marile unități sovietice prate și se deplasa în Bulgaria, în cazul declanșării unui atac al statelor din N.A.T.O., împotriva aceluși țării.

În altă ordine de idei, militarii români au raportat, printr-o altă, despre afirmatunile făcute de căpitănul de rangul 3 Docce, S. Sevostianov, șef al misiunii sovietice la Moscova, în urma ședinții de lucru în care s-a exprimat opinia a căpitănelui 3 sovietic în 1964, în legătură cu decizia autorității de la București de a construi cablul siberian de la Galați. Cu acril prelu, s-au făcut referinți și la folosirea zăcămintelor de fier existente în Iașișoara. Se pare că informația sovietică și-a încercat să treacă un sentiment de învidie cizilor și bulgari, lășid impresia că români nu ai fi putut construi un cablu siberian, decât teritoriul de producție și fa aparținung Bulgarii. O asemenea dezbateră, evident provocatoare, viaș, probabil, obținerea unei reacții dure de la partea Comandamentului Politic Superior și înaintea autorităților române de faptul că susținea o politică naționalistă.

(Continuare în nr. viitor)

Cristiana MARIN

Generalul Radu R. ROSETTI

Istoric și om de cultură

Reprezentant al acelei generații de aur poletic și militar de la 1918 care a înfăptuit România Mare, om de moralitate desăvârșită, generalul Radu R. Rosetti și-a servit cu demnitate țara, atât ca oșaz timp de 20 ani în cadrul de pace sau de război - cât și ca luptător pe frontal vast al stinjei, culturii și educației naționale. Eșecet competent și profund al istoricilor și artiștilor militari, lucrările sale în acest domeniu îl definește ca pe un desăvârșit de dărmari și un specialist de prim rang. Parcurgând cel mai din opera „generalului”, un identificat mobilul ce i-a condus la preocupările de istoric:

„Oricine a lăst parte la evenimentele care alcătuesc o parte din istorie este dator să lase o descriere a ceea ce dănsul și-a desșpe aceste evenimente, fiindcă acestea nu aparțin persoanei, ci sunt de domeniul public.”

Generalul Radu R. Rosetti este omul cu siglătoaz o epocă, iar la el oricine efort de recunoscere a trecutului, de restituire a faptelor și activității unui năminat care a fost istoric, comandant și oșaz și un mijloc de verificare și interpretare a trecutului.

Născut la 20 martie/aip. aprilie 1877 într-o familie de vecchi boieri moldoveni, în satul Ciupci, plasa Trosus, județul Bacău, unele dinostocăna s-au prezentat în statură și în conștință și valoric spirituale ale năminului. Crescut în acest climat, apare firească această alegere a carierei armatei și parcurgerea acesteia în mod strălucit. În calitate de cadet, generalul Rosetti a fost instructor militar, fie ca ofițer de stat-major sau ca așaz militar. Într-oare sa activitate și-a dedicat-o instituției militare, pe care a servit-o cu profesionalism, probitate morală, responsabilitate și eroism, pentru că a condus-o la faptul că armata română a reevoluat - de-a lungul secolului - alături de biserica lui dntre pilonii de rezistență ai statalității românești.

„Generalul Radu R. Rosetti a slujit instituția armatei cu arma și conducând în egală măsură și consecvent una și aceeași caracter integru și cu inteligența unui spirit luman.”

Pe lângă cariera militară strălucită, generalul Radu R. Rosetti s-a distins și printr-o preocupare deosebită de plan social, dar, mai ales, pe țărărul științific și culturii, atât ca organizator și conducător al unor instituții de profil, cât și ca cercetător al istoricilor și artiștilor militari a poporului român. Domeniul principal al activității generalului Rosetti îl reprezintă studiul istoricilor militare a poporului român. Producția sa științifică cuprinde 35 de titluri de studii în limba română, 9 în limba franceză și 5 în engleză, precum și 25 de articole și conferințe pe teme istorice.

Într-o enumerare sumară nu putem să nu amintim: „Partea lui de cucerire militară a fost în războiul pentru întrecerea oceanului” (1921); „Studiul nostru chestionat cu se figlează a războiului de către Ștefan cel Mare” (1925); „Partea lui de armata română la război din 1877-1878” (1926); „Un episod din anii 1848-1849 în Transilvania” (Apărarea Mușilor și Apărarea la primăvară și anul 1869) (1927); „Clăvea extrinsec din presa engleză 1877-1878” (1927); „Notele unui ofițer

norvegian înaintea și pe timpul războaiului de neclaritate 1876-1878” (1927); „Relații anglo-române în perioada războaiului din 1877-1878” (1928); „Raportul danez asupra războaiului din 1877-1878” (1928); „Știri mărunte și note relative la istoria armamentului la noi. Iând s-au adoptat steagul tricolor la noi” (1930); „Deșpe chestionarea de mezinilor de la București și aceluși celelate ale locuitorii bălărilor de la Doljești, Vășoi și Ștefan” (1933); „Garda națională. Scurs istoric: Rolul ei în războiul din 1877-1878” (1943); „Cure au avut efectivele efective ale armatei la Moscova” (1943); „Fiziologia noastră și studierea României” (1946). Apărute în țară sau strălămate, lucrările „generalului” au contribuit la o om bună și mai corectă cunoaștere a poporului român și a istoriei țării.

Prin metoda de cercetare folosită, prin nouitatea temelor alese și prin modernitatea abordării lor, prin profunzimea analizei și al deșchis un făgaș nou ale lugal în cercetarea istoriei artiștilor militare românești. Cercetările sale au stăruit evoluția strategiei și tacticii armatei române de-a lungul istoricului, cu deosebire în perioada evului mediu, organizației și înzestrarea ei cu echipament, armament și tehnică de luptă, principii doctrinare, războaiabile purtate și scopul acestora în cadrul războaiului în Radu R. Rosetti desprindem clar ideea că el este teoreticianul războaiului popular de apărare la români.

„Arta militară a românilor de la începuturile sale și până îndepărtate și până la sfârșitul secolului al XV-lea a fost aceea a unui popor mic; a unui popor aprăduin și - sărăcia și neamul. Ea a fost aceea a unui popor de răzăr, țenaci aprăduin și gliei crei hrănea precum hrănea pe părașii și strămoșii. Acesti răzăr, căminii în urma unor experiențe multivulcure, nu căștu războiul pentru răzăr, și își apărau bună, apărau pe țară și pe țără. În vremele de care se vorbește în această țară zilele”. Procedeele de luptă constant folosite de dășii practicate și în vânătoare, care rămăsesă una din indetincerile lor de seamă, le îngăduiau să ștarnă, în loc strășii, ostroșitipi. Ei folosirea, în acest scop, a școlării atreageră adversarului în cursa, hărțuirea și, în local ale și în clipa necesită, lupta dără, urmată de urmările tot așa de fierăște.

Începând cu secolul al XVI-lea, autorul consideră că arta militară a românilor s-a schimbat, ținându-se a se apropia de

acea a Aposului, nepotrivită însă firii organizației, acelușii și mijloacelor noastre. De aceea, atât armata noastră oșlăscă, cât și tactică și strategia încep să decalce, pentru ca, de la mijlocul secolului al XVII-lea înainte, să nu mai așta a noastră oșlăscă o artă militară românească. Declinarea și dispariția artiștilor militare a pus-o pe seama a doi factori decisivi: pierderea folosesci de drept a pământului cultivabil de țărărul și sărăciea armatei, prate pe deosebirea și răplănșarea armatei de loc.

Lucul și rolul factorului militar în societatea românească, analize și motivația războaiului cu-ar fi fost nevoită să lă poarte România, su fost abnotate de militarii și istoricul Radu R. Rosetti în legătură directă cu imperativul materializării dezideratelor și intereselor fundamentale ale națiunii: eliberarea și unirea cu Țara a provinciilor românești aflate sub stăpânire străină, apărarea independenței și a integrității statului român.

În anul 1928 a elaborat un studiu științific comparativ - „Assemblări între problemele apărării României de astăzi cu aceea ale apărării Moldovei sub Ștefan cel Mare”, care abora problema necesității existenței și consolidării unei puteri militare capabile să față față nevoilor de apărare a statalității românești.

Aspectele și soluțiile situației militare a României în perioada interbelică le-a tratat mai sistematic, în temeiul cunoștințelor istorice, într-o comunicare rostită la Academia Românească la 1 iunie 1934 și intitulată „Problema militară românească. Alalhieri - ieri - azi”. În analiza sa, iând seama de trecut și de factorii geopolitici și economici, el face o definiție a rolului statului și poporului român.

„Măncăreza între Tisa, Dunăre, Nistru și Marea Neagră a ramuri românești a ginții lance, în condiții de pace și de buclare marală și materială, care să îngăduiască, pe de parte, dezvoltarea și dezvoltarea și pe de altă parte, țără și de alta, asigurarea la gurii Dunării a liniștii schimbilor de produse de țărăr din bazinul acestor fluviu, în cele din restul lumii.”

Destul generalului Rosetti și-a intersectat cu acela al mareșalului savant Nicolae Iorga când, la invitația celui din urmă, cel dintâi a participat la cursurile Universității populare din Valența de Munte, ținându la 5 iunie 1934, o conferință cu titluul „Tendinșe militare actuale”, în cadrul căreia cu lema Noua Europă. Acest aspect a reprezentat, pentru Rosetti, un și mai înalt etalon, cu valoarea pentru el de originalitate și de înălțare militarului care a cunoscut, preluat și adaptat cele mai noi idei, concepții din domeniul științei militare la condițiile specifice ale țării noastre.

Opera acestui căpitănel și-a realizat pe un fundament științific serios, cu meticulozitate, obiectivitate și matură obișnuință, dar și cu dragoste și dăruire și, chiar dacă parte din ea s-a „storsănzit”, parte din ea și-a păstrat valoarea și și, parte, valabilitatea.

Colonel Valeriu GOGOI

Evoluție, medicină și descoperiri

De la Homo Erectus la disparițiile din deșert

Arborele evoluției se îmbogățeste

Cu 60.000 de ani în urmă, strămoșul nostru, Homo Sapiens, a populat unele insule din Asia, care erau ocupate anterior de către Homo Erectus. Acest hominid însă nu a dispărut definitiv din insule: descoperirea în Indonezia a unui Homo Erectus umitor prin înălțimea sa mică și prin cranial său mic, demonstră creșterea și coexistența cu specia Homo Sapiens "doar" cu 18.000 de ani în urmă, când Sapiens era prezent deja pe continent.

Peter Brown împreună cu cercetătorii din echipa sa descriu în revista "Nature" scheletul aproape complet descoperit în 2003 în insula Flores. El prezintă toate caracteristicile morfologice ale acestui gen de Homo. Totuși, el nu depășește un metru înălțime, iar cutia sa craniană este mult mai mică decât cea a lui Lucy, celebra australopithecă.

Izolată pe insula sa, acest Homo Erectus ar fi evoluat către nanism. "Condițiile izolare pot duce la reducerea taliei mamiferelor" explică Marie Helene Moncel, preistoric la Muzeul de Istorie Naturală din Paris. "Unul dintre cazurile cele mai cunoscute este fosilia mamut care datează de acum 4.000 de ani, găsită în insula Wrangel în nord-estul Siberiei".

Homo Erectus au populat Asia în urmă cu 1-1,5 milioane de ani. Pentru a ajunge în insulele indonezice au trecut în mai multe rânduri peste faună de uscat sau luate maritime care deveneau accesibile în urma scinderii nivelului mării. După aceea, trecerea regelui de pe uscat pe insule, s-a oprit, deoarece marea devenise deja un obstacol de neuitat. Acestea au fost condițiile în care a evoluat Homo Floresiens, nume dat de către cercetătorii la ceea ce pare a fi o nouă specie de hominid.

Dunele din Mongolia își dezvăluie misterele

Oamenii de știință erau conștienți de faptul că dunele înalte – unele de peste 500 m înălțime – din deșertul mongol Badain Jaran pot rezista în fața vântului. În ciuda mediului uscat, în care bat vânturi puternice, dunele din această regiune excepțională a Mongoliei interzic râmnoși toțișii stabile. Se pare că apa ar fi lăntul care cimentează munții de nisip, cel puțin așa afirmă Ling Li și

collegii săi, care au avut surpriza de a descoperi o umiditate foarte ridicată care ajunge până la 20 cm de suprafață.

Echipa formată din cercetători australieni, chinezi și britanici a observat cum se strânge apa într-un pat de un metru adâncime, săpat în versantul unei dune. Lăcel cel mai apropiat – există 72 de lacuri în acest deșert nemaipomenit – este situat la 17 m

Științele naturii

S-a descoperit o nouă specie de macac în India

Este pentru prima dată din 1903, când se descoperă o nouă specie de macac. *Macaca munzala*, denumirea științifică pentru macacul Anunchal, trăiește în pădurile statului Arunchal Pradesh din nord-estul Indiei. Acest primat, cu fața neagră, trăiește la altitudini cuprinse între 1.600 și 3.000 m. Este asemănător macacului din Assam și din Tibet, precizează oamenii de știință care l-au observat pe parcursul mai multor expediții.

Dacă descoperirea unei insecte noi este un lucru destul de obișnuit, observarea unui nou mamifer, mai ales un primat, se întâmplă destul de rar. Ultimul

mai jos. Bazându-se pe diferite analize izotopice, cercetătorii au afirmat că apa provine dintr-un sistem subteran alimentat zilnic de pe muntele Qilian, situat la 500 km sud-est de Baidan Jaran.

Această concluzie, publicată anul trecut în revista "Nature" este contestată de un cercetător britanic, Mike Edmunds. Potrivit magazinelui "New Scientist", specialist de la Oxford, care a studiat deșertul Baidan Jaran consideră că apa provine în principal din ploaie.

Cunoștințele hidrologice despre această regiune sunt deosebit de importante,

întrucât este în curs de evaluare un amplu proiect de schimbare a cursului râului pentru a iriga regiunea. Dacă există rezerve subterane importante, ar fi mai eco-

nomice să se apeleze la ele. Subiectul rămâne delicat, deoarece exploatarea lor ar putea zdruncina echilibrul duneilor.

Nisipuri mișcătoare uscate

În imaginația noastră, nisipurile mișcătoare sunt asociate aproape întotdeauna cu terenurile mîșinoase. Totuși, chiar în cel mai uscat dintre deșerturi, un călător ar putea dispărea înghițit de nisip. Aceasta s-ar putea întâmpla – potrivit unor experimente de laborator făcute de către un grup de cercetători olandezi – dacă ar trece printr-o zonă care a fost traversată de o furtună de nisip. Furtuna ar fi ridicat particulele foarte fine de nisip care se pot comporta asemenea nisipurilor mișcătoare.

În cazul nisipurilor mișcătoare "clasic" victorice este suficient din cauza presiunii exercitate pe corp de nisipul ud. Cercetătorii de la universitatea olandeză Twente au combinat aer cu furtune foarte fine de nisip într-un

continer până au obținut un amestec de 40% nisip (față de 55%-60%, în mod normal). După ce au oprit suflanta și au lăsat nisipul să se așeze, cercetătorii au coborât ușor o bilă de ping-pong pe suprafața "terenușii" nisip. Bila s-a scufundat imediat, fără a surpa nisipul din jur. În schimb, a țâșnit în aer un jet de nisip la 100-200 milisecunde de la dispariția bilei.

Natură, aceste nisipuri mișcătoare uscate s-ar putea forma prin sedimentarea nisipurilor foarte fine, ridicat de vânt în cantitate mare. Cercetătorii ar găsi, în felul acesta, o explicație plauzibilă a dispariției unor călători care au fost înghițiți de nisipurile deșertului.

Aceste observații au fost confirmate izolând gena care produce proteina, cu scopul de a o clona. Cercetătorii au putut astfel să își modifice ritmul și să verifice dacă ea joacă, într-adevăr, rolul unui orologiu. Cercetătorii consideră că, dacă s-ar acționa asupra acestei proteine-censul biologic uman, s-ar putea trata foarte multe probleme de sănătate. Deocamdată, ei trebuie să studieze această proteină în detaliu, ceea ce este destul de dificil, avîndu-se în vedere mișcarea ei permanentă.

mamifer descoperit în India a fost maiușta aurie, care a fost vizuțiu pentru prima dată în 1955.

Macacul Anunchal este al 21-lea macac cunoscut și al optulea din specia indiană. Înscrisura sa pe lista roșie a speciilor amenințate va fi luată în considerare foarte curînd. Descrierea detaliată a noului venit în arborele familiei macacilor va fi publicată în august 2005 în "International Journal of Primatology".

ABC - naturist

ȘTEVIA CA DELICATESĂ

Aspectul sălbatic a făcut ca ștevia să fie exclusă din meniul unor popoare, dar gustul deosebit și multitudinea de vitamine pe care le conține i-a dat posibilitatea, în același timp, ca alte popoare să o folosească, de sute de ani, ca medicament și hrană.

La curtea regelui Henry al VIII-lea a fost considerată o delicatose. John Evelyn, un istoric care a trăit în acea perioadă, scria: "Ștevia crește apertul de mîncare, răcoșete ficatul și întărește inima. Este antiscorbuțic, își dă culoare în obraji și poate ține locul lămâilor și portocalor. Rezultatul final este că face omul mai plăcut". Un alt istoric, Culpeper, îluda și el beneficiile șteviei: "Este folositoare în orice fel de afecțiune care provoacă febră pentru că răcoșete sângele, este bună pentru bolnavii de malarie. Ștevia redă pofta de viață și îi întrecează atunci cînd ești slăbit de puter".

Astăzi, irizdenzii o gătesc în combinație cu pește și lapte. Laponii folosesc suc din frunze de ștevia pentru a da cheag laptele. Francezii folosesc rădăcina de ștevia, care flutură are culoarea roșie, pentru a colora cealaltă de orz, ca să redă culoarea în obraji celor bolnavi. În vetricile de sîrăcie, locuitorii țărilor scandinave au folosit-o pentru a da mai mare consistență pâinii. Din cauza acidității gîrărilor, ștevia mai este folosită și drept garnitură pentru carnea de miel sau vițel. Românii o folosesc la borșuri, la ciobăne, la sarmale sau ca piureuri - simple, cu orez etc. (P.L.)

SHOWBIZZ

Jojo e întrecut pe Britney Spears

Sit-ul www.veleto.ro a realizat un top al celebrităților feminine care sunt cele mai căutate pe Internet...

Daniela Györfi, curată de directorul Playboy și de Adi Mutu

Daniela Györfi a dezvăluit recent două nume de bărbați care i-au făcut procrent indelicat: Dan Silviu Boreescu...

A recunoscut, de asemenea, și că fotografiile publicate în Atac sunt autentice...

X?: Reunion din cenusă lui X?: The Return

Simulatorul spațial X?: The Threat a fost alături de Freelancer, un pilot de mare bucurie pentru fanii genului...

volută tot de Ubisoft România și... încă o strategie, mare a Might and Magic! Am selectat...

- Q2 2005: Tom Clancy's Rainbow Six: Lockdown Q3 2005: The Settlers: Heritage of Kings add-on

World of Warcraft: 1.5 milioane de bucăți vândute Bizarrul a scos un comunicat de presă...

Heroes V, Splinter Cell 4, Prince 3 și multe altele! Cei de la Ubisoft ne-au trimis o listă...

CRISTINA FRATU

Cele 7 minute ale comunismului

- 1. Toată lumea avea de lucru. 2. Deși toată lumea avea de lucru, nimeni nu munca...

CINE RĂDE LA URMAȘ?

Femeia Hard Disk: Tine minte totul, pentru todeauna. Femeia multimedia: face lucrurile urâte să pară frumoase...

Femeia Hard Disk: Tine minte totul, pentru todeauna.

Femeia multimedia: face lucrurile urâte să pară frumoase.

Femeia Microsoft: vrea să fie stăpână peste țări și încearcă să îi convingă...

Femeia pasivă: crezi că numai tu o cunoști, dar o știi toată lumea.

Femeia e-mail: din zecile lucruri pe care le face, noul sunt nesolicitate.

Imediat după ce fotografiile în cauză au fost publicate în presă, Daniela a refuzat să mai discute cu cineva despre incident...

Monica de Candy își dă în judecată tatăl

Una dintre componentele trupei Candy și impresarii formației au declarat că îl vor da în judecată pe tatăl cântăreței...

Impresarii trupei Candy, soții Lucian și Jemina Ionescu, și Monica Andrei, care a pozat golă pentru cel mai recent număr al revistei Playboy...

"Este bombana pe colivă? Impresarul a sedus-o și a terminat-o psihic pe fetița mea", a declarat Andrei. Monica a informat însă declarațiile tatălui său...

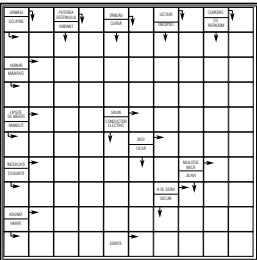
CRISTINA FRATU

Pentalogul Epoci de Aur:

- 1. Să nu gândești. 2. Dacă totuși gândești, să nu spui. 3. Dacă totuși spui, să nu scrii...

Tipul IT de femeie:

Femeia internet: o poți accesa greu. Femeia server: este tot timpul ocupată. Femeia Powerpoint: numai Bill Gates vrea să o folosească...

Verificați vă cunoștințele!

- 1. Cunoașteți numele cascadei ale cărei apă se volatilizează? 2. Care este cea mai îngustă strămoare maritimă? 3. Știti care este stația de cale ferată cu ear-tamentul normal...

Răspunsurile testului din nr. 5(169) 1. Se află în peștera Carlsbad Caverns din Munții Gadsden (S.U.A. - statul New Mexico). Sălă are 1,2 km lungime...

RĂSPUNSUL INTEGRAMEI DIN NUMĂRUL TRECUT

- R. E. T. S. A. REVIRMENT, CĂLĂTORIE, CALAMITĂȚI, POTERA, E. SIRA, ETALA, TI, UZAI, I. HUZURI, ORE, LANA, PLIN, LATITUDINE.

LA ÎNCHIDEREA EDITIEI

Se modernizează sistemul de management al personalului

Ministrul apărării naționale, Teodor ATANASIU, a declarat vineri, 25 martie, la ședința de analiză a activității Direcției Management Resurse Umane (DMRU) a M.Ap.N. pe anul 2004, că trebuie să se renunțe la practica angajării în Armată, pe posturi de personal militar, cu o munitate în lesie la pensie: "4% din personalul ministrului este reprezentat din foști ofițeri care au zești și la pensie și acum își cumulează pensia, stăruind în România sunt destui tineri care sunt bine plătiți și nu își plătesc un loc de muncă", a precizat ministrul ATANASIU.

Generalul locotenent Ion GURGU, șeful DMRU, a subliniat că modernizarea sistemului de management al personalului a reprezentat unul dintre principalele obiective ale DMRU în anul 2004. Pentru realizarea acestuia, s-a elaborat un alt statut al cadrelor militare, o concepție nouă privind recrutarea, pregătirea și utilizarea soldaților și a gradurilor profesioniști. În același timp, a fost pus în aplicare noul sistem de evaluare a performanțelor individuale ale cadrelor militare conform standardelor NATO. Toate aceste acțiuni s-au derulat concomitent cu procesul de restructurare al armatei, care a determinat reducerea personalului cu peste 4.000 de persoane, dintre care, 80%, personal militar. A fost imbunătățită și structura pe grade a ofițerilor și subofițerilor săși etc. În anul trecut, numărul subofițerilor s-a redus pe cel al ofițerilor. De asemenea, șeful Direcției a apreciat că Armata României dispune de un sistem de promovare în profesia militară, recrutare și selecție a cadrelor militare, adaptat la necesitățile pe termen lung ale instituției militare și compatibil cu cel existent în țările membre NATO. Cu respectarea acestor principii, DMRU a mai spus că, pentru prioritățile DMRU pentru acest an se află finalizarea Legii salarizării, modificarea Ghidului carierei militare, finalizarea Ghidului carierei funcționarilor publici și elaborarea Cartei posturilor.

În închiderea ședinței de analiză, președinte altele generalilor Eugen BADALAN a subliniat că schimbarea sistemului de evaluare a personalului trebuie să fie o altă prioritate a activității direcției. (D.A.)

Relictorile prin Teatrul de operă "Iracl"'

Șase zile în Mesopotamia

(mare din pag. 7)

secerată (40% din populația Irakului lucrează în agricultură, producând aproape 15% din P.N.B.). În următoarele localități, copiii alergau după convoi cearcânc și apă, în colțurile României le-au aruncat, din mers, sticle cu apă plată, cutii cu cola și banane. Se repezeau cu toți să prindă ceva, imbrâncindu-se.

La Ad-Diwanyah, unde campul este mult mai mare, am fost cazați în CO.RI.MEC.-uri - containere din prefabricate cu A.C. Pentru condițiile din 2 persoane. După ce ne-am cazat și după masa de prânz am venit la masă. Scland de vorbă cu militarii noștri, unul mi-a spus: "Aveți grijă la ce spuneți... Băgătoarele știu românesc... Mulți urâtoarele de asemenea... Le-am mai lăsat cutie ceva și pe americane...".

<<Frați de armă>>

Pe 1 martie, a avut loc festivitatea înfățișării de autoritate. Au participat generalul de brigadă Tadeusz BUCK, locotenentul comandantului Diviziei Multinaționale, generalul de brigadă dr.

Constantin TUCAN, din partea Statului Major General român și comandanții unităților și detașamentelor din zona.

Înainte de înmănarea diplomelor și medaliilor poloneze de bronz, gb.BUCK afirmă: "Veau să vă spun <<Frați de armă>>... așa cum își spun camarazii. Suntem necoordonată aici pentru a ajuta poporul irakian și autoritățile locale în construirea păcii. Voi, militarii noștri, faceți totul într-un mod extraordinar. Sunt impresionat de profesionalismul vostru și de consistența în fața partenerilor locali, adversari militari ai voștri. O plăcere pentru mine să fiu comandantul vostru și să

fiu alături de voi. (...) Doreș să le mulțumesc tuturor celor care și-au terminat misiunea - trăind o perioadă foarte periculoasă - și care se vor întoarce acasă la familiile lor. Vă spun că trebuie să fiți mândri, așa cum sunt și eu, de ceea ce ați realizat aici, de pacea pe care am început s-o construim.

Celor care însepari acum misiunea... doreș să aveți parte de o seferă sigură, la terminarea misiunii, să fiți în efectiv complet..."

Pentru modul în care s-a desfășurat momentul regalilor, preotul POSTOLEA a primit felicitări din partea unui alt general polonez. Irakienii care se aflau în apropiere, pe timpul slujbei, au optat moșterilor, s-au așezat în linie, pe vine, și s-au ascultat în liniște. Unul singur a făcut fotografii.

02.03.11.00. Campul "ECHO" - a rămas în urmă. Am trecut în viză prin Ad-Diwanyah spre aeroportul din Tallil. Autostrada era plină de convoaie. Coloane cu autocisterne sau cu tehnica militară. La americani, fiecare contingent folosește tehnica din dotarea proprie. Pe traseu același angajari cu copii și domozi, cu pămintul arid, cu corturi și colibe.

La Tallil am fost cazați, pentru a noaptea, într-un cort de tranzit la Batalionul 2 Infanterie "Călugărești". Acolo, între corturi, m-am întâlnit cu maestrul militar VOICU și cu preotul POSTOLEA cu care am stat mai mult de vorbă.

A doua zi, înainte de a pleca la avion, am discutat cu maiorul PETRESCU, comandantul Batalionului 2 Infanterie și-am am ajuns la masă. Maistrul VOICU nu m-a lăsat să plec până nu am înmânat

ceva, pentru că, "până la 17.00, cămăruț și în București e drum lung..." în urma mulțimi și am plecat la avion.

Decolam. În aer, chipurile genitorilor aveau de-a oală lumină. Mai tot aerul cu glandă la cei dragi. Poate că, pe timpul zborului, căni au dormit, iar și visat. Irakul a rămas undeva în urmă. ■

Patriotismul în stare pură nu are nevoie de o locație anume

La margine de țară

În vîntura strîmbului funcțional am plecat într-un început de marș spre capătul Banatului, Timișoara, cu speranța că voi găsi primăvara rezufată (pe atunci) nouă, bucaresteană. De, cel puțin așa învățăm la geografia patriei, cum că, în Banat, este o climă mediteraneană și ar fi trebuit să culegem cel puțin zarzăr, dacă nu florile de liliac...

Nimic mă făc. Nicu nu am trecut mai bine de Porțile de Fier și n-ai întâmpinat cel mai autentic pescăz de aram, țara, la Timișoara, am asistat la cea mai autentică mișcare din acest sezon, excepțion-d, desigur, pe cea de pe Stadionul Steaua, unde ar fi trebuit să se joace primul tur cu Villarreal.

În aceste condiții am descins în cazarma Batalionului 32 Infanterie "Mircea", unități batson al Corpului 1 Armată Teritorială la granița de vest a țării.

Vă mărturisesc că, încă de la pregătirea misiunii, am avut oarec emolii generare de faptul că, cel puțin din perspectivă istorică, gazonul Timișoara nu este o așezare obișnuită.

Chiar dacă, în prezent, eașalon ce-și are înfățișare în această cetate este doar de valoare batson de infanterie, "resitit" cu structurile moștenite de la marea garizoană de odinioară, pretutindeni sunt, încă, prezente și-și adevăratele ale armatei române contemporane. Am găsit, înainte de toate, un comandant de batson linie, pus pe masă, dar și-a domnic de afirmare, respectiv pe locotenent-colonelul Cristian DINULIAC, în fruntea unei echipe, la fel de tlașar, dar și-ntr-o permanentă schimbare, generată de înseși modificările din armată, echipe gestionează cum tot ceea ce există în această garizoană: oameni, tehnică, terenuri și, mai ales, situații care mai de care excepționale.

La prima vedere, ar trebui să fie neamulunghiți că și în primire cum că ar putea să ducă o structură de mărimea unui corp de armată, dar tonă această zestre excepțională nu face altceva decît să le neapăraș grijile. Cu toate acestea... vorba ceea "Ce să faci mai întâi", din anecdotă glădie militară a trăitorilor acestei luni s-a dedus, nu sporadic logic că, esențial este să se instruiască foarte bine (parcă asta-destinația semantică...) pentru a răspunde imperativelor menirii pentru care am fost implementați pe aceste meleaguri și nu în alte țări. Ceea ce este de reținut, rezălă din această discuție s-a presupus încă și clișei să-și asoge arma de urmasi a predecesorilor ce s-au jslăși țara în lărdăna garizoană. Dimpotrivă, chiar mai repede decât ar ajunge o corepondență obișnuită de la București la Timișoara, acesti oameni cășează, împreună cu familiile lor, s-au spus pe treabă hotărînd: indiferent cine suntem, dacă și în patria noastră să facem ceva bun, atunci să facem.

Evident, ar fi fost mai ușor să se plângă, dar nu am fost în alocul. Și... Mădăresc pentru faptul că, încă, sunt. Se bucură că fi face ce face oricare batson din armata română. Speră că vor fi ajuțați pe măsura misiunii lor și, mai ales, nu se lasă. Altă țimă că și vor fi acolo, va și "sambacda" Corpului 1 Armată Teritorială din România.

Colonel Ștefan MITIUCI

Parturtoare a tradițiilor de luptă e color, doborînd de infanterie elocore, Regimentul 34 Infanterie "Constanța" și Regimentul 36 Infanterie "Vaslui Lupu", Brigada 34 Mecanizată Teritorială și-a redolsc comandamentul din garizoană de reședință Mihail Kogălnicean, după aproape 54 de ani.

Evenimentul unic din istoria armatei române statornice pe pămîntul Dobrugei a oferit prilejul ocazional, pe data de 19 martie a.c., a unui ceremonial militar și religios la care au participat detașamente de onoare din toate unitățile subordonate brigăzii, oșpeți de seamă apărînd administrației locale și județene, veterani de război, cadre militare în rezervă sau în retragere, reprezentanți ai ministerului Apărării. În fața onoratei asistente, domnul colonel Toader ICHIMESCU, așezat cu comandă brigăzii, a citit "Ordealul" prin care marșul unității s-a redolsc în luna martie, în garizoană Călugărești, devenind astfel Brigada 34 Infanterie Ușoară.

"Ca să înțelegem semnificativa acestui eveniment, în prag de respect pentru orșii Regimentului 34 Infanterie <<Constanța>> și al Regimentului 36 Infanterie <<Vaslui Lupu>>, din componența fostei "Divizii 9" <<Mirărești>> și mi permit să prezint evoluția istorică a Brigăzii 34 Mecanizată Teritorială.

Ambele regimente s-au identificat cu istoria acestor locuri, adeseori, s-au confundat. Au participat la cel de-al doilea război balcanic, la Războiul de Retragere Național din 1916-1919, la Lupta la Turcia, Amzencă, Topraisă, la Negruți și la Mirărești unde s-au acoperit de glorie prin

faptele de eroism săvârșite de către militarii. Au contribuit la realizarea Marii Uniri prin misiunile îndeplinite pe linia Nistrului. Ca a reconstruere a fațetelor de viație, Drapelele de luptă ale celor două regimente au fost decoreate cu Ordinul Mihail Vităzului clasa a III-a.

În perioada interbelică, cele două regimente s-au instruit și pregăt pe termen lung tot în această zonă. Evenimentele de la 22.Iunie 1941 le va găsi gaura a trece în acțiune. S-au trecut în câmp de onoare cea mai glorioasă față de arma a ostrei române - eliberarea ultimele brazde de pămînt din Ardealul de Nord, la 25 octombrie 1944. Au participat la eliberarea Cehoslovaciei, între la 9 mai 1945, clăd în Europa se stăruiește prin pace, ostașii celor două regimente au continuat să lupte până la 12 mai. Au luptat și au murit în timp de pace!

Pentru a doua oară, Drapelele de luptă au fost decoreate cu Ordinul Mihail Vităzului.

Perioada postbelică din istoria armatei a fost caracterizată de complexa transformări datorate revoluției noi legi pentru organizarea armatei prin care s-au soluționat restricțiile stipulate în Tratatul de pace de la Paris, precum și unele cerințe izvorâte din noua situație social-politică a țării. Cele două regimente au primit diferite denumiri și locații. A fost o perioadă scurtă și dureroasă. Începând cu anii '50, și-au văp deprimi nemulțumiri și demuneri onorabile. Totodată, li se va restitui și actuala locație - Topraisă și Mihail Kogălnicean.

Prin procesul de reformă al armatei, începând după anul '80, cele două unități au fost transformate în

brigăzi. În anul 2001, Brigada 34 Mecanizată "Constanța" s-a desființat, rămînd în această zonă Brigada 36 Mecanizată "Vaslui Lupu". La 1 august 2001, prin ordinul ministrului apărării naționale, Brigăzile 36 și s-a acordat denumirea de Brigada 34 Mecanizată Teritorială "Vaslui Lupu". Profesionalismul militarilor ei a fost remarcat și apreciat nu numai de către eșalonurile superioare, ci și de către militarii aparținînd altor armate pe timpul participării la diferite exerciții multinaționale precum RESQUE AFFRÈS, COOPERATIVE PARTNER, SEVEN STARS, ADRIATIC PHIBLEX, CORNERSTONE.

La această dată, peste 100 de militari ce aparțin brigăzii s-au aflat în taberele de reprezentanți din Afganistan, Irak, Kosovo, cea mai reprezentativă participare fiind aceea a Detașamentului ROFND VII și IX, în cadrul misiunilor de menținere a păcii în teatru de operații din fosta Iugoslavie.

Principalul element al acestei brigăzi i-au constituit oamenii săși care, în unele împrejurări au avut unele lucruri transformări datorate revoluției funcționale pentru care, respectiva, vâ și creșute de rigoare, în perioada următoare, Brigada 34 va avea o misiune deosebită în crearea unor structuri care vor fi total pentru această țară și pentru poporul său ciura le-a drept, în urma mării strășni pe Drapel, CREDINȚĂ VEȘNICĂ.

Așa și ne ajute Dumnezeu!"

Cristina FRATU